

68. Ο ΤΡΑΓΟΥΔΙΣΤΗΣ

Ὁ μύρμηγκας ὁ κύρ Ἀργύρης,
 πού 'ναι μεγάλος νοικοκύρης,
 βαρέθηκε ὅλο νὰ μαζεύη·
 σήμερα θέλει νὰ γλεντήση
 καὶ τὰ λαλούμενα γυρεύει,
 μὰ ὅχι τὸ γλέντι νὰ στοιχίση·
 τοῦ ἀρέσει λίγο ἢ εὐθυμία
 σὰ γίνεται μὲ οἰκονομία.

Λοιπόν, τὸν τζίτζικα προσμένει
 νὰ 'ρθῇ, ὅπως πάντα, στὴν ἐλιά του. ○
 Λένε πὼς ἔχει αὐτὸς κρυμμένη
 μιὰ πίπιζα στὸ λάρυγγά του
 καὶ παίζει πάντα στὸ λιοπύρι
 σὰ βιολιτζῆς σὲ πανηγύρι. Δ

Καὶ νά! στὸ δέντρο ἀνεβασμένος
 ὁ τζίτζικας λαλεῖ καὶ παίζει
 κι ὁ μύρμηγκας εὐτυχισμένος
 στρώνει ἀπὸ κάτω τὸ τραπέζι.

Τὸ γλέντι στάθηκε μεγάλο·
 χορεύει καὶ συρτὸ καὶ μπάλο.

Τὰ ἔντομα παραταγμένα

βλέπουν καὶ τὰ 'χουνε χαμένα!

—«Ἐχάλασε, σοῦ λένε, ἡ πλάση,
 ἀφοῦ κι ὁ μύρμηγκας κι αὐτὸς
 μὲς στοὺς σφιχτούς ὁ πὶὸ σφιχτὸς
 ἐβάλθηκε νὰ διασκεδάση».

—«Ὡραῖα μοῦ παίζεις, τζίτζικά μου,
 ἐγλέντησα μὲ τὴν καρδιά μου,

δὲν ἔκαμες μιὰ νότα λάθος,
καὶ δύναμη ἔβαλες καὶ πάθος,
κι ἄς εἶσαι πάντα νηστικός.
Καλὸ εἶναι τώρα νὰ περάσης
νὰ φᾶς, νὰ πιῇς καὶ νὰ χορτάσης
σὰν πεινασμένος μουσικός.
Δυστυχισμένε! ἄς ἔχῃς χάρη
πάρε δυὸ τρία σπυριὰ σιτάρι».

— Κυρ-μύρμηγκα, σ' εὐχαριστῶ.
στὸ δέντρο εἶναι καλὰ νὰ μείνω
καὶ τῇ δροσούλα του νὰ πίνω,
βασιλικά μὲ τρέφει αὐτό.
Δὲν τρώω σιτάρι μήτε στάχυ·
τὰ φαγητὰ στὸ πανηγύρι
κι ἡ χωριατιά τοῦ νοικοκύρη
βάρος μοῦ στέκουν στὸ στομάχι.
Σὲ πανηγύρια δὲ συχνάζω,
μὲ τὸ σκοπὸ μου διασκεδάζω.
Γιατί ξοδεύεις τὰ λεφτά σου;
Δὲν ἔπαιζα τῆς ἀφεντιᾶς σου.

Εἶμαι ἀπ' τὸν ἥλιο μαγεμένος
στὸ πράσινο κλαράκι ἐδῶ
κι ἀπὸ ψηλὰ διορισμένος,
τὸν ἥλιο γιὰ νὰ τραγουδῶ.
Λοιπόν, τὸ κάλεσμά σου ἄς λείψῃ,
τρῶγε, θησαύριζε αὐτοῦ κάτου.
Καθένας ἔχει τὴ δουλειά του·
ἐσὺ στὴν τρύπα, ἐγὼ στὰ ὕψη.